

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

1998

Utgiven i Helsingfors den 22 maj 1998

Nr 342—345

INNEHÅLL

Nr		Sidan
342	Lag om ändring av lagen om allmänna vägar	1131
343	Lag om ändring av semesterlagen för sjömän	1141
344	Inrikesministeriets beslut om ändring av kommunindelningen mellan Rantsila och Lumijoki kommuner samt mellan Muhos och Tyrnävä kommuner	1143
345	Handels- och industriministeriets beslut om ändring av 15 § handels- och industriministeriets beslut om utrustning och säkerhetssystem som är avsedda för explosionsfarliga luftblandningar	1145

Nr 342

Lag

om ändring av lagen om allmänna vägar

Given i Helsingfors den 15 maj 1998

I enlighet med riksdagens beslut

upphävs i lagen den 21 maj 1954 om allmänna vägar (243/1954) 29—32 §, rubriken för 5 kap. samt 35, 35 a, 36—39, 50, 51, 80, 81, 103 och 103 a §,

av dessa lagrum 29 § sådan den lyder i lag 404/1963, 30 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 137/1995, 35 § sådan den lyder i sistnämnda lag och lag 774/1991, 35 a § sådan den lyder i lag 51/1981, 37 och 80 § sådana de lyder i lag 44/1971, 38 § sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lag 137/1995, 50 och 51 § sådana de lyder i sistnämnda lag, 103 § sådan den lyder i nämnda lag 44/1971 och lag 110/1979 och 103 a § sådan den lyder i lag 1022/1993,

ändras 3 § 1 och 2 mom., 16 §, rubriken för 3 kap., 24, 25, 25 a och 26—28 §, rubrikerna för 4 och 6 kap., 43 §, rubriken för 8 kap., 52 §, rubriken för 9 kap., 61—75, 78 och 79 §, rubriken för 12 kap., 100 § 1 punkten samt 105—107 §,

av dessa lagrum 3 § 1 och 2 mom. sådana de lyder i nämnda lag 51/1981, 24 § sådan den lyder i lag 1196/1994, 25 a § sådan den lyder i lag 476/1994, 26 § sådan den lyder delvis ändrad i nämnda lagar 44/1971 och 51/1981, 52 § sådan den lyder i lag 310/1967 och i nämnda lagar 44/1971 och 137/1995, 62 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 334/1988, 66, 73, 75 och 78 §, 100 § 1 punkten och 105 § sådana de lyder i nämnda lag 137/1995, 67 § sådan den lyder delvis ändrad i lag 32/1970, 70 § sådan den lyder i nämnda lag 334/1988, 106 § sådan den lyder i nämnda lagar 51/1981 och 137/1995, och 107 § sådan den lyder i nämnda lagar 310/1967 och 137/1995, samt

fogas till lagen nya 24 a—24 c, 26 a, 27 a och 52 a §, nya 76 och 77 § i stället för den 76 och 77 § som upphävts genom nämnda lag 137/1995 samt till lagen en ny 105 a § som följer:

3 §

Till en väg hör körbana och övriga trafikbanor, såsom gång- och cykelbana, samt de områden, anläggningar och anordningar som

varaktigt behövs för deras bestånd och användning, såsom vägren, slänt, vägbank, dike, mitt-, skilje- och gränsremsa, mötes-, vänd- och hållplats, mindre upplags- eller

RP 240/1997

TrUB 1/1998

RSv 25/1998

parkeringsområde som omedelbart ansluter sig till vägen, liksom även belysningsanordningar och trafikljus, skyddsvärn, trumma, bro, bullerhinder, viltstängsel, färja med färjläge och färjled, brygga och reservlandningsplats som förklarats ansluten till vägen, samt vägmärke. Till en väg hör likaså ett område som behövs för tull- och passkontroll av vägtrafik över riksgränsen.

Till en väg hänförs såsom dess biområden följande områden och platser, då de är varaktigt behövliga:

- 1) plats för tagande av väghållningsämnen,
- 2) för väghållningen behövliga särskilda byggnads- eller upplagsområden,
- 3) till trafikanternas begagnande upplåtna allmänna parkerings- och lastningsområden,
- 4) områden som behövs för trafikanternas vila och förplägnad eller service för fordonen (*rastplatser*), samt
- 5) övriga för väghållningen eller trafiken nödvändiga områden, såsom områden som behövs för minskning av de olägenheter som vägen eller trafiken medför för omgivningen, eller för uppsättande av viltstängsel, samt de områden som behövs för trafikanternas avfallshantering.

16 §

En enskild väg, gata eller byggnadsplaneväg kan ändras till allmän väg under de förutsättningar som anges i 7 och 8 §. Väghållarens vägrätt enligt 61 § 1 mom. till områdena i fråga inträder vid den tidpunkt då de ändras till allmän väg.

Med enskild väg avses i denna lag även en sådan med en enskild väg jämförlig väg eller anslutning på vilken lagen om enskilda vägar (358/1962) inte tillämpas.

3 kap.

Behandling av vägärenden samt vägplanering

24 §

Planer för allmän väg godkänns och beslut om byggande av allmän väg, ändring av enskild väg, gata eller byggnadsplaneväg till allmän väg, indragning av allmän väg och biområde eller ändring av ett biområdes användningsändamål fattas av statsrådet eller vägverket enligt vad som bestäms genom förordning. Beslut om en allmän vägs ändpunkt på stads-, byggnads- eller strandplane-

område fattas av den regionala miljöcentralen enligt vad som bestäms genom förordning.

Vägverket fattar beslut om ändring av en bygdeväg till landsväg och om ändring av en landsväg till bygdeväg.

24 a §

Innan en vägplan upprättas skall en utredningsplan göras upp, såvida inte projektets verkningar är ringa eller vägens sträckning och dess verkningar redan i tillräcklig mån har bestämts genom en laga kraft vunnit stads-, byggnads- eller strandplan eller en fastställd generalplan. En utredningsplan skall alltid göras upp när det är fråga om anläggande av motorvägar eller motortrafikleder eller betydande förbättringar av dem.

24 b §

I utredningsplanen skall anges de grundläggande trafikmässiga och tekniska lösningarna för vägen, vägens ungefärliga sträckning, dess verkningar och en preliminär kostnadsberäkning.

24 c §

Utredningsplanen tjänar till ledning vid upprättandet av vägplanen. När utredningsplanen har vunnit laga kraft och beslutet om planen delgivits, skall det vid behandlingen av en ansökan om tillstånd att uppföra en nybyggnad ses till att genomförandet av utredningsplanen inte försvåras om tillståndet beviljas (*byggnadsinskränkning*). Om förutsättningar för beviljande av byggnadslov i övrigt föreligger, skall tillståndet beviljas i det fallet att vägran skulle åsamka sökanden betydande olägenhet och vägverket inte löser in området eller betalar ersättning för olägenheten.

Byggnadsinskränningen gäller till dess att beslutet om godkännande av utredningsplanen har förfallit i enlighet med 28 § 1 eller 2 mom.

25 §

Innan en väg byggs, skall en vägplan upprättas och godkännas. Någon vägplan behövs dock inte i fråga om en vägförbättring av mindre omfattning, om för företaget inte tas tillskottsmark från en fastighet eller, där mark tas som tillskottsmark, fastighetens ägare eller en med ägaren jämförlig innehavare har gett sitt skriftliga samtycke till detta.

En vägplan kan även upprättas enbart för att bestämma ett vägområde, grunda ett biområde eller ange de enskilda vägar som är förenade med en allmän väg samt anslutningarna till denna.

25 a §

Till en utredningsplan eller, om någon sådan inte görs upp, en vägplan som gäller ett vägprojekt enligt lagen om förfarandet vid miljökonsekvensbedömning (468/1994) skall fogas en konsekvensbeskrivning enligt nämnda lag. I den mån beskrivningen innehåller sådana uppgifter om miljökonsekvenserna som behövs för tillämpningen av denna lag skall det inte krävas en ny utredning om samma sak.

Av utredningsplanen och vägplanen skall framgå på vilket sätt den bedömning som avses i 1 mom. har beaktats i planen.

Om det bedömningsförfarande som anges i lagen om förfarandet vid miljökonsekvensbedömning har tillämpats på utredningsplanen, tillämpas det inte när en vägplan upprättas i enlighet med utredningsplanen.

26 §

I vägplanen för anläggning av en ny väg skall vägens sträckning och tvärsektion anges så att vägområdet vid behov kan utmärkas i terrängen. Är vägen avsedd som motorväg, motortrafikled eller någon annan sådan väg där endast samfärdsel av visst slag är tillåten, skall om detta bestämmas i vägplanen. I vägplanen skall även anges huruvida och på vilket sätt mark förbehålls för framtida breddning av vägen.

Vad som sägs i 1 mom. skall i tillämpliga delar iaktas även i fråga om upprättande av en vägplan för en sådan vägförbättring som föranleder ändring av vägområdet. Förblir en väg, vars sträckning ändras, i sin gamla sträckning fortfarande allmän väg, bör en bestämmelse om detta upptas i vägplanen.

I vägplanen skall anges även de biområden beträffande vilka vägrätt grundas. Om det i samband med ett vägbygge är nödvändigt att för den tid under vilken vägarbetet pågår grunda rätt att ta väghållningsämne i begränsad mängd, att lägga upp marksubstanser som uppstår under vägarbetet, att använda ett område som inkvarterings-, upplags- eller dylikt område eller rätt att använda eller bygga en enskild, för väghållningen behöv-

lig väg, kan om detta bestämmas i vägplanen, i vilken skall anges det område eller den väg som behövs för ändamålet. Vad som här sägs om rätt att under vägarbeten använda eller bygga en enskild väg gäller även enskilda vägar som varaktigt behövs för användningen av ett biområde.

Till främjande av trafiksäkerheten på en väg och vägens förmedlingsförmåga kan i vägplanen utanför stads-, byggnads- och strandplaneområde utfärdas bestämmelser om eller förbud mot anslutning av enskilda vägar till en allmän väg eller någon del av den och användningen av dit ledande anslutningar. Om användning av en tidigare befintlig anslutning av en enskild väg förbjuds i vägplanen, skall i planen bestämmas om anordnande av en ny vägförbindelse, varvid det vid behov kan bestämmas att en enskild väg eller en anslutning skall byggas eller att rätt skall grundas till en tidigare befintlig enskild väg eller till en väg eller vägdel som enligt 33 § dragits in eller kommer att dras in som allmän väg.

Är det för torrläggning av ett väg- eller biområde nödvändigt att grunda rätt att leda ett utloppsdike över annans mark eller rätt att leda vatten till annans dike eller bäck, skall om detta bestämmas i vägplanen, i vilken det område som behövs för utloppsdiket skall anges.

Till vägplanen skall fogas en beräkning av kostnaderna för byggandet av vägen.

26 a §

När en utredningsplan och vägplan görs upp, skall markägarna och övriga sakägare samt de, vilkas boende, arbete eller övriga förhållanden planen kan inverka på, beredas tillfälle att antingen skriftligen eller muntligen framföra sin åsikt i saken enligt vad som bestäms genom förordning.

Utredningsplanen och vägplanen godkänns av den myndighet som nämns i 24 §, efter det att fastighetens ägare och andra vilkas förmån eller rätt planen kan gälla har beretts tillfälle att framställa anmärkningar om planen enligt vad som bestäms genom förordning. Medför utredningsplanen eller vägplanen behov av att ändra en laga kraft vunnit stads-, byggnads- eller strandplan eller en fastställd region- eller generalplan, får utredningsplanen eller vägplanen inte godkännas innan ändringen i fråga har godkänts eller fastställts, såvida denna inte är ringa.

27 §

Vägplanen bör göras upp så att den vid byggandet av vägen kan följas utan att väsentliga ändringar görs i den. Om små ändringar av vägplanen under genomförandet av den bestäms genom förordning.

27 a §

Om en godkänd utredningsplan eller vägplan behöver ändras och det inte är fråga om en sådan liten ändring av vägplanen som avses i 27 §, skall i tillämpliga delar iakttas vad som i denna lag och i bestämmelser som utfärdats med stöd av den föreskrivs om ny utredningsplan och vägplan.

28 §

Uppgörandet av en vägplan skall inledas inom åtta år från utgången av det år under vilket utredningsplanen för projektet har godkänts. I annat fall förfaller beslutet om godkännande av utredningsplanen. Om inledandet av arbetet på vägplanen bestäms genom förordning.

Beslutet om godkännande av en utredningsplan förfaller även när den vägplan som har gjorts upp på basis av den har godkänts och beslutet om godkännande av vägplanen har vunnit laga kraft.

Beslutet om godkännande av vägplanen förfaller, om vägarbetet inte har påbörjats inom fyra år från utgången av det år, under vilket vägplanen godkändes. Statsrådet kan av särskilda skäl förlänga giltighetstiden med högst fyra år. Vägarbetet anses ha påbörjats, när det område som behövs för vägändamålen har tagits i väghållarens besittning i enlighet med 62 §.

4 kap.

Vägrätts upphörande

6 kap.

Inskränkt nyttjanderätt till mark utmed vägar

43 §

Har en vägplan godkänts och beslutet om godkännande delgivits i enlighet med 106 §, skall vad som i 41 § sägs om hållande av byggnader invid en väg tillämpas på motsvarande sätt i fråga om uppförande av byggnader inom de för vägändamål behövlige om-

rådena samt inom det sido-, skydds- och frisksiktsområde som avses i nämnda paragraf.

8 kap.

Bestämmelser om ordning och trafiksäkerhet

52 §

Utän hinder av ett förbud som nämns i 26 § 4 mom. kan vägdistriktet, då förändrade förhållanden eller andra särskilda skäl det påkallar, tillåta anslutning av en enskild väg till en förbud underkastad väg eller användning av en förbjuden anslutning, ifall ett ändamålsenligt nyttjande av en fastighet det kräver och anslutningen inte försäkras fara för trafiksäkerheten eller denna fara prövas vara ringa.

För anslutning av en enskild väg till en allmän väg, för vilken förbud enligt 26 § 4 mom. inte meddelats, krävs vägdistriktets tillstånd. Tillståndet, till vilket nödvändiga villkor kan fogas, skall beviljas, om anslutningen behövs för nyttjandet av en fastighet och anslutningen samt dess läge är sådana att trafiksäkerheten inte äventyras.

De konstruktioner och anordningar inom en allmän vägs vägområde vilka behövs för anslutning av en enskild väg till den allmänna vägen är den som håller den enskilda vägen skyldig att utföra och underhålla enligt vägdistriktets anvisningar på så sätt att de inte innebär fara för trafiken på den allmänna vägen eller för underhållet av vägen. Orsakar en tidigare förefintlig anslutning av en enskild väg fara för trafiken, är den som håller den enskilda vägen skyldig att i enlighet med vägdistriktets anvisningar ändra anslutningen så att den fara som den medför försvinner eller minskar. Om den som håller den enskilda vägen försummar denna skyldighet, kan vägdistriktet utföra nämnda arbeten på hans bekostnad.

Byggs en allmän väg så att den avskär en tidigare befintlig enskild väg, eller breddas, höjs eller sänks en allmän väg så att tillträde till denna från en tidigare förefintlig enskild väg avsevärt försvåras, ankommer det på väghållaren för den allmänna vägen att på egen bekostnad utföra de arbeten och sörja för de anordningar som behövs för att leda den enskilda vägen över den allmänna vägen eller för att ansluta den till den allmänna vägen. Vad som i detta moment bestäms om

enskilda vägar gäller även byggnadsplanevägar och gator, om inte vägverket och kommunen kommer överens om annat.

Vad som anges i 1 och 2 mom. gäller inte motorvägar eller motortrafikleder. Om tillträde till dessa från en allmän eller enskild väg kan bestämmas endast i en vägplan.

Vad som i denna lag bestäms om anslutning av en enskild väg till en allmän väg eller om nyttjande av en enskild väg som leder till en allmän väg, gäller i tillämpliga delar även byggande av en enskild väg på ett vägområde som avses i en godkänd vägplan. Dock kan utan hinder av bestämmelserna i 26 § 4 mom. och denna paragrafs 2 mom. i enlighet med vägdistriktets anvisningar till någon annan väg än en motorväg eller motortrafikled byggas en sådan anslutning som används uteslutande för körslor inom lant- eller skogsbruk (*lantbruksanslutning*), om anslutningen inte medför betydande fara för trafiksäkerheten.

52 a §

Sedan vägplanen genomförts och i samband med byggande av väg även före det kan såsom en interimistisk reglering, om väghållningsmyndigheten finner det nödvändigt och om en godtagbar vägförbindelse blivit tillfälligt ordnad, en anslutning som förbjuds i vägplanen avlägsnas eller användningen av den hindras genom väghållningsmyndighetens försorg.

9 kap.

Förvärv av områden samt ersättningar

61 §

Inlösen av områden samt vägrätt

Vid inlösen av nyttjanderätten till de områden som behövs för vägändamål och de särskilda rättigheter som anges i vägplanen skall iakttas vad som bestäms i lagen om inlösen av fast egendom och särskilda rättigheter (603/1977), nedan inlösningslagen, om inte något annat följer av denna lag. Den bestående nyttjanderätt som tillfaller väghållaren kallas vägrätt. En godkänd vägplan som har vunnit laga kraft, eller som kan verkställas trots besvär, eller ett skriftligt samtycke enligt 25 § 1 mom. medför rätt att verkställa inlösen.

En inlösningsförrättning enligt inlösningslagen kallas i denna lag allmän vägförrättning. Förrättningen bekostas av väghållaren.

Förrättningsingenjören kan verkställa en allmän vägförrättning utan gode män, om ingen av sakägarna kräver sådana och förrättningen inte gäller ersättningar.

62 §

Besittningstagande

De områden som behövs för vägändamål tas i väghållarens besittning vid en tillträdes-syn i samband med allmän vägförrättning. Vid besittningstagandet inträder väghållarens vägrätt enligt 61 § 1 mom., och områdena får användas för de ändamål som anges i vägplanen utan hinder av en rätt som någon annan har till fastigheten. Det område som enligt vägplanen behövs för byggande av en enskild väg eller en anslutning tas i väghållarens besittning till dess att vägen eller anslutningen har byggts.

63 §

Allmän vägförrättning i särskilda fall

En allmän vägförrättning skall hållas även när en enskild väg, gata eller byggnadsplaneväg har ändrats till allmän väg.

En allmän vägförrättning kan på ansökan av väghållaren eller en markägare hållas i syfte att bestämma gränsen för ett väg- eller biområde som hör till en tidigare befintlig väg. Vid en sådan förrättning kan ersättning bestämmas för förluster som en breddning av vägen eller biområdet orsakar.

Om en allmän väg byggs eller mark tas för en vägs biområde på ett sådant sätt att en tidigare befintlig enskild väg skärs av, och denna till följd av detta måste dras över en annan fastighets område, eller om nya vägförbindelser anvisas i vägplanen till följd av ett förbud som nämns i 26 § 4 mom., skall för genomförandet av detta vid behov hållas en allmän vägförrättning. Vid en sådan förrättning kan, utöver vad som bestäms i detta kapitel, enligt behov behandlas och avgöras ärenden som enligt lagen om enskilda vägar skall behandlas och avgöras vid en vägförrättning.

64 §

Fastställande av inlösningsföremålet

Vid en allmän vägförrättning skall föremålet för inlösningsen fastställas på basis av vägplanen eller det skriftliga samtycke av markägaren som avses i 25 § 1 mom., vid behov enligt väghållningsmyndighetens anvisningar.

65 §

Ägoreglering

Byggs en väg eller tas mark i besittning för en vägs biområde så att betydande olägenhet vid nyttjandet av en fastighet eller en del av den föranleds genom splittring av ägor eller av någon annan dylik orsak, kan, om olägenheten kan avlägsnas eller väsentligt minskas, företas utbyte av ägor mellan fastigheter eller, om särskild orsak därtill föreligger, mot fullt vederlag i pengar ägor överförs till fastigheten som vederlagsjord från någon annan fastighet. Om värdena av de områden som skall utbytas inte motsvarar varandra, ersätts skillnaden i pengar. En dylik ägoreglering kan företas även ifall en olägenhet av ovan nämnda slag orsakas av ett förbud om vilket bestäms i 41 § eller av att anslutningar byggs till enskilda vägar eller vägförbindelser ordnas i samband med dessa. Ägoregleringen får inte medföra betydande skada eller men för andra sakägare eller försvåra förverkligandet av en stads-, byggnads- eller strandplan eller med stöd av dessa utfärdade bestämmelser.

För sådan ägoreglering som avses i 1 mom. krävs inte samtycke av ägaren eller av den som har panträtt, arrenderätt eller annan sådan särskild rättighet till fastigheten. Med sakägarnas samtycke kan vid en allmän vägförrättning även verkställas andra ägobyten och överföringar av områden än sådana som avses i 1 mom., om de behövs för att få till stånd en ägoreglering som är nödvändig och ändamålsenlig för byggandet av vägen. Ett område som regleras fritas från panträtt som gäller det samt, om så bestäms vid regleringen, även från annan rätt som har belastat området.

Vad som i 1 och 2 mom. bestäms om fastighet gäller även ett samfällt område samt en väg eller del av väg som har dragits in eller kommer att dras in som allmän väg

enligt 33 §, likaså ett biområde som har dragits in.

Vid en allmän vägförrättning kan invid en tidigare befintlig väg företas en ägoreglering, om sådan olägenhet som avses i 1 mom. föranleds av förbud enligt 41 § vilka har utfärdats för ett område vars användning inte tidigare har varit begränsat på motsvarande sätt, eller av förbud enligt 26 § 4 mom.

66 §

Utvidgning av inlösen

Kan en sådan olägenhet som nämns i 65 § 1 mom. inte avlägsnas eller väsentligt minskas genom ägoreglering och företas inget nyskifte enligt 68 § 2 mom. fastighetsbildningslagen (554/1995) för byggandet av vägen, har fastighetens ägare, såvida han inte vill ha ersättning för olägenheten, rätt att fordra att väghållaren löser in fastigheten eller en del av den. Samma rätt har väghållaren, om kostnaderna för byggandet av vägförbindelser till fastigheten eller en del av den eller kostnaderna för liknande åtgärder eller ersättningen för olägenheten vore anmärkningsvärt stora i jämförelse med fastighetens eller fastighetsdelens värde.

Av en fastighet eller en del av den som löses in med stöd av 1 mom. och av ett område som tas av fastigheten för vägändamål bildas vid den allmänna vägförrättningen en inlösningsenhet. En rättighet som gäller den kan dock lämnas i kraft vid förrättningen.

67 §

Utvidgning av inlösen inom planeområde

Då en allmän väg byggs på ett område som i en stadsplan avsatts som trafikområde eller i en byggnadsplan för en allmän trafikled, är väghållaren, om markägaren vid den allmänna vägförrättningen det yrkar, skyldig att lösa in fastigheten eller en del av den till nämnda områdes gräns. Väghållaren har även rätt att lösa in en fastighet av nämnda slag eller en del av den till områdets gräns.

Har en sådan ändring av en plan som kan inverka på den inlösningsrätt eller inlösningskyldighet som nämns i 1 mom. godkänts, eller är ett ärende som gäller inlösen av område anhängigt med stöd av byggnads-

lagen (370/1958), får vid en allmän vägförrättning inte beslutas om inlösen innan avgörandet av ändringen vunnit laga kraft eller ärendet angående inlösen av området upphört att vara anhängigt med stöd av byggnadslagen. Vid behov kan ärendet avskiljas för behandling vid särskild förrättning. Beträffande bildandet av en inlösningsenhet gäller 66 § 2 mom.

Om en del av en tomt som antecknats i fastighetsregistret tas till väg- eller biområde inom ett stadsplaneområde, skall tomtindelningen anpassas efter de förändrade förhållandena och tomtmätning företas i syfte att avskilja tomterna i enlighet med den ändrade tomtindelningen. För de förrättningskostnader som tomtmätningen föranleder svarar väghållaren.

68 §

Sakägare och ersättningar i särskilda fall

Sakägare vid en allmän vägförrättning och berättigade till ersättning är även de ägare av fast egendom och innehavare av nyttjanderätt av vilka egendom inte löses in, men till vilka de skadliga verkningarna av ett vägprojekt eller av användningen av en väg kan anses sträcka sig. Den olägenhet eller skada som dessa verkningar medför kan, om så krävs, ersättas utan hinder av 38 § inlösningslagen.

Måste byggnader, upplag eller anordningar eller träd, växande gröda eller annan växtlighet avlägsnas eller flyttas från ett område som upplåts eller har upplåtits för vägändamål, skall utöver den därigenom orsakade skadan eller olägenheten även ersättas de kostnader som avlägsnandet eller flyttningen åsamkar sakägaren.

69 §

Ersättningsavtal

Har sakägarna avtalat om ersättningar, underställs avtalet inte inlösningskommissionen på det sätt som avses i 40 § 2 mom. inlösningslagen.

Vad som mellan väghållaren och fastighetsägaren eller någon annan sakägare har avtalats om ersättning gäller även den på vilken sakägarens rätt till fastigheten har överförts.

Har det område som skall lösas in övergått

i väghållarens ägo genom avtal, avskiljs det område som behövs som vägområde vid den allmänna vägförrättningen.

70 §

Ersättning för inskränkning av nyttjanderätt till mark utanför vägområde

Orsakas en fastighet skada av att ägarens rätt att nyttja fastigheten har begränsats med stöd av 40 § inom ett område vars användning inte tidigare varit inskränkt på motsvarande sätt, är väghållaren skyldig att ersätta skadan.

Föranleder de förbud om vilka bestäms i 41 § 1, 2 eller 3 mom. betydande men vid nyttjandet av en fastighet eller en del av den inom ett område vars användning inte tidigare varit inskränkt på motsvarande sätt, är fastighetens ägare berättigad till ersättning av väghållaren för olägenheten.

71 §

Ersättning för avlägsnande av egendom i särskilda fall

Ägaren är berättigad att få ersättning för en skada eller kostnad som orsakas av att egendom som nämns i 42 § 2 mom. eller 115 § avlägsnas, flyttas eller ändras, liksom även för en åtgärd enligt 42 § 3 mom., såvida inte något annat följer av villkoren för det tillstånd som nämns i momentet.

72 §

Ersättning för anslutningsförbud

Föranleder ett förbud som nämns i 26 § 4 mom. betydande men vid nyttjandet av en fastighet som tidigare haft anslutning till allmän väg, är fastighetens ägare berättigad att av väghållaren få ersättning för detta.

73 §

Ersättning för skada som orsakas av undersökningsarbete och vissa andra åtgärder

Orsakas skada för fastigheten genom en

åtgärd som vidtas med stöd av 46 § eller till följd av att en tillfällig farväg anordnas eller används enligt 48 § eller av att en snöskärm sätts upp eller snö läggs upp enligt 49 §, är fastighetens ägare berättigad till ersättning av väghållaren för skadan.

74 §

Utbetalning av ersättning

De förskottsersättningar och slutliga ersättningar som bestäms vid en allmän vägförrättning, jämte sex procents ränta, skall betalas inom tre månader, räknat från den tidpunkt då ersättningarna bestämdes. Vid dröjsmål med utbetalningen av ersättning skall på denna betalas en årlig dröjsmålsränta enligt den räntefot som avses i 4 § 3 mom. räntelagen (633/1982).

Den ränta på sex procent som nämns i 1 mom. räknas från besittningstagandet enligt 62 § eller, i sådana fall som avses i 77 §, från den tidpunkt då ersättningsanspråket framställdes.

75 §

Deponering och utbetalning av ersättning i särskilda fall

När väghållaren anför besvär med anledning av ersättningar som bestämts vid en allmän vägförrättning, behöver den omtvistade delen av ersättningen inte deponeras. Ersättningstagaren är berättigad att få det omtvistade beloppet mot säkerhet för återbetalning av det belopp som överstiger den laga kraft vunna ersättningen, jämte sex procents ränta på detta belopp, beräknad från den dag då medlen lyftes.

76 §

Utloppsdiken

För väghållaren grundas vid en allmän vägförrättning servitutsrätt till ett område som i vägplanen anvisats för utloppsdike. Ett sådant område tas i besittning i samband med besittningstagandet av väg- eller biområdet. Om tillståndsplikt för dikning bestäms i 6 kap. 2 § vattenlagen (264/1961).

Om överenskommelse om gemensam dikning inte träffas vid den allmänna vägförrättningen eller om andra särskilda skäl förelig-

ger, kan dikningsfrågan överföras för behandling vid en dikningsförrättning enligt 6 kap. vattenlagen, vid vilken vid behov kan göras en mindre avvikelse från det läge för utloppsdiket som anges i vägplanen.

Om ett utloppsdike efter det att det har lagts föranleder skada eller men och överenskommelse inte träffats om ersättningarna, skall i ärendet förfaras i enlighet med vattenlagen. Beträffande underhåll av utloppsdiket gäller vad som i vattenlagen bestäms om underhåll av diken.

77 §

Allmän vägförrättning beträffande ersättningar

Om en ersättnings- eller inlösningsfråga som beror på denna lag framkommer i annat fall än vid en allmän vägförrättning som nämns i 61 § eller om ersättningen kan bestämmas först sedan den allmänna vägförrättningen har avslutats och överenskommelse inte träffats om ersättningarna, skall den avgöras vid en allmän vägförrättning som företas på ansökan av väghållaren eller den som kräver ersättning. Har kravet uppenbart framställts utan fog, skall det bestämmas att kostnaderna för förrättningen skall betalas av den som framställt kravet.

78 §

Statens rätt till ersättning

Staten, med undantag för affärsverk enligt lagen om statens affärsverk (627/1987), är inte berättigad till ersättning för inlösen som denna lag förutsätter, såvida inte statsrådet av särskilda skäl bestämmer något annat.

79 §

Panträttsinnehavares rätt till ersättning

Har innehavaren av panträtt förlorat sin fordran helt eller delvis genom att ersättningen inte deponerats eller till följd av att den ersättningsberättigade avstått från ersättningen eller att en uppenbarligen för låg ersättning avtalats, har han rätt att av väghållaren få ersättning för skadan mot en avskrivning som antecknas på fordringsbeviset.

12 kap.

Straff, tvångsutförande, ändringssökande och bestämmelser om delgivning av beslut

100 §

Den som

1) bryter mot ett med stöd av 26 § 4 mom. meddelat förbud att bygga eller nyttja en anslutning eller mot ett förbud eller förordnande som anges i eller meddelas med stöd av 52, 53 §, 54 § 1 mom., 58 § 2 mom. eller 59 §, eller handlar i strid med ett med stöd av dessa lagrum utfärdat tillstånd och villkoren för tillståndet,

skall, om inte strängare straff för gärningen stadgas i annan lag, för *brott mot stadsgandena i lagen om allmänna vägar* dömas till böter.

105 §

Över beslut som fattats med stöd av denna lag får besvär anföras enligt förvaltningsprocesslagen (586/1996). Besvär över vägdistriktets beslut i de fall som avses i 41 § 4 mom. anföras hos den länsrätt inom vars domkrets den fastighet som vägdistriktets beslut gäller finns och i de fall som avses i 52 § hos den länsrätt inom vars domkrets anslutningen finns.

Kommunen och den regionala miljöcentralen har rätt att anföra besvär över beslut om godkännande av en utredningsplan eller vägplan.

105 a §

I ett beslut om godkännande av en utredningsplan får ändring inte sökas genom besvär till den del vägens sträckning och de tekniska lösningarna redan har godkänts i en laga kraft vunnen stads-, byggnads- eller strandplan eller i en fastställd generalplan.

Vad som nämns i 1 mom. gäller även beslut om godkännande av en vägplan. I ett beslut om godkännande av en vägplan får ändring inte heller sökas genom besvär till den del vägens sträckning och de tekniska lösningarna har godkänts i en laga kraft vunnen utredningsplan enligt 24 a och 24 b §.

106 §

Beslut om godkännande av en utredningsplan eller vägplan, indragning av en väg och ändring av en gata eller byggnadsplaneväg till allmän väg skall av vägdistriktet delges

offentligen. Vägdistriktet skall sända beslutet och de handlingar som utgör grund för det till behörig kommun, som skall meddela att de är framlagda till påseende i samma ordning som kommunala tillkännagivanden kungörs i kommunen. Beslutet och handlingarna skall vara framlagda till påseende i kommunen under den tid kungörelsen om dem är anslagen. Delfäendet anses ha skett den sjunde dagen efter den dag då kungörelsen anslogs på kommunens anslagstavla.

Är en vägplan av ringa betydelse, kan vägdistriktet, utan iakttagande av vad som nämns i 1 mom., delge beslutet om godkännande av vägplanen såsom enskild delgivning på det sätt som anges i lagen om delgivning i förvaltningsärenden (232/1966).

Beslut om ändring av en enskild väg till allmän väg skall delges kommunen och, såsom i 2 mom. nämnd enskild delgivning, den som gjort framställningen eller, om framställningen undertecknats av flera personer, någon av undertecknarna.

107 §

Besvär över statsrådets beslut i ärenden som avses i denna lag, med undantag för ett beslut genom vilket en allmän väg dragits in eller en enskild väg bestämts vara bygdeväg, utgör inte hinder för verkställande av beslutet, om inte den myndighet som behandlar besvären bestämmer något annat.

Vad som nämns i 1 mom. gäller också i fråga om besvär över en annan myndighets beslut, som meddelats enligt 23 §, bestämmelsen i 41 § 1 mom. om ökning av där angivet avstånd, 44 §, 49 § 1 mom. eller 59 §, eller beslut som gäller godkännande av en utredningsplan eller vägplan eller byggande av en väg.

I beslut som meddelas med stöd av 42 § 2 och 3 mom. eller 101 § 1 mom. kan bestämmas att beslutet kan verkställas trots att besvär har anförts.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1999.

De bestämmelser i lagen som gäller utredningsplaner tillämpas på planer vilkas uppgörande har inletts efter att lagen har trätt i kraft.

Anslutningsplaner som inte är färdiga när lagen träder i kraft slutförs, behandlas och fastställs i enlighet med de bestämmelser som gäller när lagen träder i kraft.

Den bestämmelse i 28 § 3 mom. som gäl-

ler förlängning av tidsfristen tillämpas inte på vägplaner i fråga om vilka giltighetstiden för beslutet om fastställelse av planen redan har förlängts med stöd av de bestämmelser som gäller när lagen träder i kraft.

Vägförrättningar som är anhängiga när lagen träder i kraft slutförs och besluten vid förrättningarna fattas enligt de bestämmelser som gäller när lagen träder i kraft.

Helsingfors den 15 maj 1998

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Trafikminister *Matti Aura*

Nr 343

Lag**om ändring av semesterlagen för sjömän**

Given i Helsingfors den 15 maj 1998

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i semesterlagen för sjömän av den 1 juni 1984 (433/1984) 8 § 1 mom. samt
fogas till lagen en ny 17 a §, till 18 § ett nytt 3 mom. och till lagen en ny 19 a § som
följer:

8 §

Uppdelning av semester

Semester skall fortgå utan avbrott. Den ena av semestrarna för två på varandra följande kvalifikationsperioder kan likväl ges i två eller flera delar. Kortvarig ledighet i land som ges en arbetstagare under en arbetsperiod räknas inte som semester.

kvalifikationsperiod till honom utbetalda eller till betalning förfallna lönen. I lönen, som höjs enligt koefficienten i 13 § 2 mom., räknas inte in förhöjning som utöver grundlönen betalas för lag- eller avtalsenligt övertidsarbete och inte heller ersättning i form av vederlag som betalas ut i pengar.

Till en arbetstagare, vars arbetsförhållande före utgången av den kvalifikationsperiod som föregår semesterperioden utan avbrott har fortgått minst ett år, betalas som semesterersättning 11 procent av lön som fastställs enligt 1 mom.

17 a §

Semesterersättning vid fortbestående arbetsförhållande

Till en arbetstagare som under kvalifikationsperioden enligt avtal är i arbete så få dagar eller en så kort tid att han av denna orsak inte kan räkna sig till godo en enda i 3 § angiven full kvalifikationsmånad eller att endast en del av kalendermånaderna är fulla kvalifikationsmånader betalas, om han under kvalifikationsperioden varit i arbete sammanlagt minst sex timmar, i stället för semesterlön en semesterersättning på åtta och en halv procent av den under föregående

18 §

Semesterersättning när arbetsförhållande upphör

Till en arbetstagare som avses i 17 a § betalas när arbetsförhållandet upphör, om han medan det fortgick varit i arbete minst sex timmar, i semesterersättning åtta och en halv procent av hans enligt 17 a § bestämda lön för den tid för vilken han därför inte erhållit semesterersättning. Till en sådan i 17 a § angiven arbetstagare vars arbetsför-

hållande fortgått minst ett år betalas som semesterersättning 11 procent av hans enligt 17 a § bestämda lön för den tid för vilken han därför inte har erhållit ersättning.

19 a §

Semesterersättning på grundval av flera arbetsförhållanden

Har en arbetstagare i anställning hos en och samma arbetsgivare under en och samma kalendermånad varit i arbete sammanlagt minst sex timmar fördelade på flera arbetsförhållanden och är han inte annars berättigad till semester eller semesterersättning, betalas till honom i semesterersättning

Helsingfors den 15 maj 1998

åtta och en halv procent av den lön som han intjänat under kalendermånaden.

Vid bestämmandet av rätten till semesterersättning enligt denna paragraf beaktas inte de arbetsdagar eller arbetstimmar som berättigar arbetstagaren till semesterersättning enligt 18 §. Vid uträkning av semesterersättningen beaktas inte lönen för dessa arbetsdagar eller arbetstimmar.

Semesterersättningen beräknas enligt 17 a § på den under kalendermånaden utbetalda eller till betalning förfallna lönen. Semesterersättning enligt denna paragraf förfaller till betalning senast under loppet av följande kalendermånad.

Denna lag träder i kraft den 1 juni 1998.

Republikens President

MARTTI AHTISAARI

Arbetsminister *Liisa Jaakonsaari*

Nr 344

Inrikesministeriets beslut**om ändring av kommunindelningen mellan Rantsila och Lumijoki kommuner samt mellan Muhos och Tyrnävä kommuner**

Utfärdat i Helsingfors den 7 maj 1998

Inrikesministeriet har med stöd av 1 § 3 mom. och 11 § kommunindelninglagen av den 19 december 1997 (1196/1997) beslutat:

1 §

Från Rantsila kommun överförs till Lumijoki kommun de områden som överfördes kameralt från lägenheten Järvitalo 30:25 i Rantsila by i Rantsila kommun till lägenheterna Saunakaarto 10:34, Alakaakinen 10:72 och Valtio—Lumijoki 159 i Lumijoki by i Lumijoki kommun, från lägenheten Haaraajanrinne 5:14 i Sipola by i Rantsila kommun till lägenheterna Poutala 52:31 och Ronttola 53:17 i Lumijoki by i Lumijoki kommun, från lägenheten Martti 9:137 i Sipola by i Rantsila kommun till lägenheten Viirilä 30:15 i Lapinniemi by samt till lägenheten Ulkometsä 45:10 i Lumijoki by i Lumijoki kommun, från lägenheten Yrttitarha 21:26 i Sipola by i Rantsila kommun till lägenheten Viirilä 30:15 i Lapinniemi by samt till lägenheterna Ulkometsä 7:17, Metsäraappana 35:51 och Valtio—Lumijoki 159 i Lumijoki by i Lumijoki kommun, från lägenheten Haarala 48:6 i Sipola by i Rantsila kommun till lägenheten Viirilä 30:15 i Lapinniemi by samt till lägenheterna Viirikangas 9:10, Poutala 52:31 och Ronttola 53:17 i Lumijoki by i Lumijoki kommun, samt från den till statens skogsmark hörande registerenheten Rantsilan valtionmaa 893:10:1 i Rantsila kommun till lägenheten Valtio—Lumijoki 159 i Lumijoki by i Lumijoki kommun vid ägobytesförrättning nr 107 230-9 som har antecknats i fastighetsregistret den 7 februari

1995 jämte rättelsebeslut nr 1/404/96 som har registrerats den 10 april 1996.

2 §

Från Lumijoki kommun överförs till Rantsila kommun de områden som överfördes kameralt från lägenheten Viirilä 30:15 i Lapinniemi by i Lumijoki kommun till lägenheterna Martti 9:137, Yrttitarha 21:26 och Haarala 48:6 i Sipola by i Rantsila kommun, från lägenheten Ulkometsä 7:17 i Lumijoki by i Lumijoki kommun till lägenheten Yrttitarha 21:26 i Sipola by i Rantsila kommun, från lägenheten Viirikangas 9:10 i Lumijoki by i Lumijoki kommun till lägenheten Haarala 48:6 i Sipola by i Rantsila kommun, från lägenheten Saunakaarto 10:34 i Lumijoki by i Lumijoki kommun till lägenheten Järvitalo 30:25 i Rantsila by i Rantsila kommun, från lägenheten Alakaakinen 10:72 i Lumijoki by i Lumijoki kommun till lägenheten Järvitalo 30:25 i Rantsila by i Rantsila kommun, från lägenheten Ulkometsä 45:10 i Lumijoki by i Lumijoki kommun till lägenheterna Martti 9:137 och Yrttitarha 21:26 i Sipola by i Rantsila kommun, från lägenheten Poutala 52:31 i Lumijoki by i Lumijoki kommun till lägenheterna Haaraajanrinne 5:14 och Haarala 48:6 i Sipola by i Rantsila kommun, från lägenheten Ronttola 53:17 i Lumijoki by i Lumijoki kommun till lägenheterna Haaraajanrinne 5:14 och Haarala 48:6 i Sipola by i Rantsila kommun, samt

från lägenheten Valtio—Lumijoki 159 i Lumijoki by i Lumijoki kommun till lägenheten Järvitalo 30:25 i Rantsila by och till lägenheten Yrttitarha 21:26 i Sipola by samt till registerenheten Rantsilan valtioneen 893:10:1, tillhörande statens skogsmark, i Rantsila kommun vid ägobytesförrättning nr 107 230-9 som antecknats i fastighetsregistret den 7 februari 1995 jämte rättelsebeslut nr 1/404/96 som har antecknats i fastighetsregistret den 10 april 1996.

3 §

Från Muhos kommun överförs till Tyrnävä kommun det område som överfördes kameralt från lägenheten Rauhio-oja 23:37 i Laitasaari by i Muhos kommun till lägenheten Niittyylä 24:7 i Tyrnävä by i Tyrnävä kommun vid ägobytesförrättning nr 123 523-0 som har antecknats i fastighetsregistret den 2 mars 1995.

Helsingfors den 7 maj 1998

Minister *Jouni Backman*

4 §

Från Tyrnävä kommun överförs till Muhos kommun det område som överfördes kameralt från lägenheten Niittyylä 24:7 i Tyrnävä by i Tyrnävä kommun till lägenheten Rauhio-oja 23:37 i Laitasaari by i Muhos kommun vid ägobytesförrättning nr 123 523-0 som har antecknats i fastighetsregistret den 2 mars 1995.

5 §

Överföringarna föranleder inte ändring i kommunernas språkliga indelning.

6 §

Detta beslut träder i kraft den 1 januari 1999.

7 §

Ändring i detta beslut får sökas genom besvär hos högsta förvaltningsdomstolen enligt 35 § kommunindelningenslagen.

Konsultativ tjänsteman Toivo Pihlajaniemi

Nr 345

Handels- och industriministeriets beslut**om ändring av 15 § handels- och industriministeriets beslut om utrustning och säkerhetssystem som är avsedda för explosionsfarliga luftblandningar**

Utfärdat i Helsingfors den 14 maj 1998

Handels- och industriministeriet har
ändrat 15 § 2 mom. i sitt beslut av den 27 november 1996 om utrustning och säkerhetssystem som är avsedda för explosionsfarliga luftblandningar (918/1996) samt
fogat till 15 § ett nytt 3 mom. som följer:

15 §

Genom detta beslut upphävs handels- och industriministeriets beslut om elektrisk utrustning avsedd för användning i explosionsfarliga omgivningar (1698/1993) jämte ändringar. Det upphävda beslutet kan dock fortsättningsvis tillämpas på sådan elektrisk utrustning som hör till tillämpningsområdet för detta beslut t.o.m. den 30 juni 2003. Härvid skall dock som bilaga 1 tillämpas bilaga 1 till detta beslut.

Oberoende av vad som bestäms ovan, godkänns de intyg om överensstämmelse som utfärdats med stöd av bilaga 1 till det beslut 891/1995 om ändring av handels- och industriministeriets beslut 1698/1993, ifall intygen har utfärdats före den 30 september 1998.

Detta beslut träder i kraft den 31 maj 1998.

Helsingfors den 14 maj 1998

Handels- och industriminister *Antti Kalliomäki*Överinspektör *Pertti Lindberg*

De harmoniserade standarder som hänvisas till i 3 § 1 mom. a punkten beslut 1698/1993

Nummer	Titel	Utgåva	Datum
EN 50 014	— Explosionsskyddad elektrisk materiel: Allmänna fordringar	2	december 1992
EN 50 015	— Explosionsskyddad elektrisk materiel: Utförande med olja "o"	2	april 1994
EN 50 016	— Explosionsskyddad elektrisk materiel: Utförande med övertrycksventilation "p"	2	oktober 1995
EN 50 017	— Explosionsskyddad elektrisk materiel: Utförande med sand "q"	2	april 1994
EN 50 018	— Explosionsskyddad elektrisk materiel: Utförande med explosionstät kapsling "d"	2	augusti 1994
EN 50 019	— Explosionsskyddad elektrisk materiel: Utförande med höjd säkerhet "e"	2	mars 1994
EN 50 020	— Explosionsskyddad elektrisk materiel: Utförande med egensäkerhet "i"	2	augusti 1994
EN 50 028	— Explosionsskyddad elektrisk materiel: Utförande med inkapsling "m"	1	februari 1987
EN 50 039	— Explosionsskyddad elektrisk materiel: Utförande med elektriska system med egensäkerhet "i"	1	mars 1980
EN 50 050	— Elektrostatisk handsprututrustning	1	januari 1986
EN 50 053 DEL 1	— Elektrostatisk handsprututrustning för färg, med maximal energi på 0,24 mJ, och tillbehör till denna	1	februari 1987*
EN 50 053 DEL 2	— Elektrostatisk handsprututrustning för pulver, med maximal energi på 5 mJ, och tillbehör till denna	1	juni 1989*
EN 50 053 DEL 3	— Elektrostatisk handsprututrustning för flocksprutning, med maximal energi på 0,24 mJ eller 5 mJ, och tillbehör till denna	1	juni 1989*

* Endast de stycken som avser utrustningens konstruktion enligt standard EN 50 053, del 1, 2 och 3 är tillämpliga.